

UZASADNIENIE

Formularz UWŁ	Sygnatura akt	IIIK 398/22	
Jeżeli został złożony wniosek o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych, wypełnić część 3–8 formularza			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Wyroki wydane wobec skazanego			
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny	Data wyroku albo wyroku łącznego	Sygnatura akt sprawy
1.1.1.	wyrok łączny Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w W.	dnia 17 września 2020 roku	(...)
1.1.2.	wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W.	dnia 25 kwietnia 2022 roku	(...)

0.1.Inne fakty			
0.0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.2.1.1.	pobyty w zakładach karnych	opinia o skazanym	70-71, 76
informacja o pobytach i orzeczeniach	72-75		

1.2.1.2.	karalność skazanego	karta karna	42-45
1.2.1.3.	zachowanie skazanego w ZK ocenione jako poprawne	opinia o skazanym	70-71, 76
1.2.1.4.	stan zdrowia skazanego	książka zdrowia	105
<i>o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.2.2.1.			

1.Ocena Dowodów		
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 1.2.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		Dowody nieosobowe wymienione powyżej zostały uznane za wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony, sporządzone zostały przez uprawnione organy, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami
o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 1.2.1 albo 1.2.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1.PODSTAWA KARY ŁĄCZNEJ		
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny, data wydania wyroku albo wyroku łącznego i sygnatura akt sprawy	Kary lub środki karne podlegające łączeniu
3.1.1.	wyrok łączny Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w W. z dnia 17 września 2020 roku w sprawie o sygn. akt (...),	kara 15 (piętnastu) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności
3.1.2.	wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 25 kwietnia 2022 roku w sprawie o sygn. akt (...),	kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
Zwięźle o powodach połączenia kar lub środków karnych z wyjaśnieniem podstawy prawnej		
<p>Postępowanie uregulowane w Rozdziale 60 Kodeksu postępowania karnego może zostać wszczęte na wniosek lub z urzędu. Sąd nie jest zatem związany treścią wniesionego przez skazanego wniosku o wydanie wyroku łącznego. Sąd powinien bowiem z urzędu wydać wyrok łączny, jeżeli istnieje taka możliwość w odniesieniu do skazań niepowołanych we wniosku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 maja 2006 r., II KK 84/06, OSNKW-R 2006, poz. 928; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 roku, II KK 15/09, BPK SN 2009, nr 9, s. 27). Wyrok łączny jest instytucją prawa karnego procesowego, realizującą zadania prawa karnego materialnego w zakresie kary łącznej, orzekanej wobec osoby uprzednio prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu (art. 569 §</p>		

1 k.p.k.). Warunki łączenia kar i środków karnych określono w rozdziale IX Kodeksu karnego. Przepisy te na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 roku, poz. 396) uległy z dniem 01 lipca 2015 roku nowelizacji. Na podstawie art. 19 ust. 1 w/ w nowelizującej ustawy przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. regulujących zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 01 lipca 2015 roku, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 01 lipca 2015 roku. Regulacja ta obowiązywała do dnia 24 czerwca 2020r. Przepis przejściowy, tj. art. 81 ust. 2 Ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 z dnia 19 czerwca 2020 r. stanowił, że brzmienie nadane tą ustawą stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie tejże ustawy, czyli po dniu 24.06.2020 r. Podkreślenia również wymaga, że mając na względzie niepełność regulacji przepisów art. 81 ust. 1 i 2 ustawy zmieniającej to zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego to przepisy te nie wyłączają stosowania art. 4 § 1 k.k., który ma zastosowanie w zakresie nieuregulowanym przepisami szczególnymi (Postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 13 października 2021 r., sygn. I KZP 2/21).

W realiach niniejszej sprawy, ponieważ po wydaniu wyroku łącznego w sprawie (...), (który nie został wykonany) M. W. został skazany prawomocnie w sprawie: (...), rozważyć należało w sytuacji skazanego zastosowanie przepisów regulujących łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020r. albo od tego dnia zależnie od tego, które z nich były względniejsze dla skazanego. Zadaniem Sądu było bowiem w takiej sytuacji także rozważenie wydania wyroku łącznego, przez pryzmat art. 4 § 1 k.k., "względności" ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2015 roku (IV KK 224/14, LEX nr 1622330).

Stąd jeżeli należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 24 czerwca 2020 roku z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku (m.in. postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 roku II AKz 124/16).

Ustawa względniejsza to tyle, co korzystniejsza dla sprawcy. Przy takiej ocenie dwóch porównywanych ustaw należy obok zagrożeń karnych uwzględnić instytucje wpływające na wymiar kary – praktycznie wszystkie

te, które wymiar kary kształtują. Oznacza to, że porównując dwie ustawy (z czasu popełnienia czynu i z czasu orzekania w tej sprawie), należy ocenić rozwiązania ustawowe, które mogą mieć zastosowanie w danym przypadku (zob. wyrok SN z dnia 2 lutego 2006 roku, V KK 199/05, OSNwSK 2006, poz. 271). Nie chodzi tu o porównywanie dwóch ustaw in abstracto, lecz w sposób konkretny. Porównaniu podlegają te rozwiązania, które w konkretnym wypadku mogą mieć zastosowanie (por. T. Bojarski, Komentarz do art. 4 Kodeksu karnego, Lex nr 489391).

Taka analiza "względności" ustaw w niniejszej sprawie prowadziła do wniosku, iż korzystniejsze dla skazanego były przepisy obowiązujące do dnia 24 czerwca 2020r., gdyż pozwalały na: łączenie wszystkich orzeczonych kar bez stosowania kryterium tzw. chronologii czynów, które obowiązuje od dnia 24 czerwca 2020r, a daje możliwość łączenia kar jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z przestępstw. Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny o ile zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej różnymi wyrokami. Przesłanki te określone są w art. 85 k.k. W myśl art. 85 § 1 i 2 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, której podstawą są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary

łącznie za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Według art. 85a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie zaś z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

We wskazanych powyżej wyrokach wymierzone zostały kary pozbawienia wolności, czyli kary tego samego rodzaju. Wyżej wymienione kary nie zostały wykonane w całości. Jednocześnie w stosunku do orzeczonych kar nie zachodziła negatywna przesłanka z art. 85 § 3 k.k. Żadna z połączonych kar nie została wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem, wykonywania innej kary podlegającej połączeniu.

1.WYMIAR KARY

Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy wymiarze kary łącznej

W kwestii samego wymiaru nowej kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej w pkt. I wyroku łącznego, Sąd oscylował w przedziale od 15 lat

i 10 miesięcy do 17 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Ustalając wymiar nowej kary łącznej 16 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze także wytyczne doktryny i orzecznictwa. Jak wskazują bowiem komentatorzy istotne w tej mierze są dyrektywy prewencji indywidualnej i generalnej. Chodzi w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz odpowiednio chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przez niego zbrodni czy występku. Kara ta powinna również kształtować w społeczeństwie świadomość prawną. Należy przy tym pamiętać, że Sąd nie jest uprawniony na płaszczyźnie indywidualnoprewencyjnej i generalnoprewencyjnej uwzględniać po raz wtóry tych samych okoliczności, które zostały wzięte pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych. Powinien natomiast w procesie kształtowania kary łącznej wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, po uprzednim ustaleniu, czy zachodzi między nimi związek czasowy oraz podmiotowy i przedmiotowy. Jak bowiem trafnie wskazuje się w literaturze „wielość przestępstw prowadzi do zmiany wartości prognostycznych co do sprawy oraz rzutuje na karę z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania”. Z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej konieczne byłoby również uwzględnienie postawy sprawcy i sposobu jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałby zapaść wyrok łączny

(Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Zagadnienia karnomaterialne i procesowe, D. Kala, Toruń 2003, s. 105-106).

Przy orzekaniu kary łącznej wprawdzie mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, system absorpcji (pochlaniań), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną, system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostżenia), czy system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostżeniu. Należy jednak podkreślić, że polski ustawodawca uwzględnia elementy wszelkich tych systemów, przyjmując system mieszany (zwany modyfikowanym).

Zgodnie zaś z utrwalonym orzecnictwem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maja 2001 roku, sygn. akt II AKa 63/01, opublikowany w Prok. i Pr. nr 7-8 z 2002 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 1995 roku, sygn. akt II AKr 184/95, opublikowany w Prok. i Pr. nr 2-3 z 1996 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1994 roku, sygn. akt II AKr 26/94, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1990 roku, sygn. akt IV KR 80/90, opublikowany w LEX nr 22064, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 roku, sygn. akt IV KR 213/83, OSNKW nr 5-6 z 1984 roku, i inne) zastosowanie

zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione a im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem.

Wskazać należy przy tym, że akcentowane okoliczności dotyczące właściwego zachowania skazanego w izolacji penitencjarnej nie mogą przesądzić automatycznie o konieczności ukształtowania kary łącznej według zasady pełnej absorpcji. Nie budzi bowiem wątpliwości zarówno w judykaturze, jak i doktrynie, że zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., II AKa 206/15). Absorpcja czy wymierzenie kary łącznej zbliżonej w swojej wysokości do najsurowszej kary jednostkowej są uzasadnione w sposób szczególny między innymi, w sytuacji, gdy przyjęcie wielu przestępstw zamiast jednego jest merytorycznie wątpliwe ze względu na nieostrość kryteriów jedności czynu czy przestępstwa, tzn. gdy między przestępstwami istnieje ścisły związek rzeczowy,

np. objęcie jednym planem działania, choć art. 12 k.k. nie znalazł zastosowania (wyrok SA w Warszawie z dnia 9 grudnia 2015 r., II AKa 379/15). Absorpcja czy wymierzenie kary łącznej zbliżonej w swojej wysokości do najsurowszej kary jednostkowej jest uzasadnione w sposób szczególny w dwóch przypadkach: zbiegu bardzo poważnego przestępstwa z przestępstwem lub przestępstwami wyraźnie mniej groźnymi oraz w sytuacji, gdy przyjęcie wielu przestępstw zamiast jednego jest merytorycznie wątpliwe ze względu na nieostrość kryteriów jedności czynu czy przestępstwa, tzn. gdy między przestępstwami istnieje ścisły związek rzeczowy, np. objęcie jednym planem działania, choć art. 12 k.k. nie znalazł zastosowania. Nadto wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w takich przypadkach, gdy z dwóch lub więcej przestępstw pozostających w zbiegu jedno dominuje w ocenie całości zdarzenia lub gdy związek czasowo-przestrzenny między nimi jest ścisły (wyrok SA w Warszawie z dnia 22 października 2015 r., II AKa 307/15). Normatywne podstawy orzekania kary łącznej, a w szczególności ramy określone przepisami nie przewidują dalszych reguł, które pozwalałyby na modyfikację jej granic chociażby poprzez respektowanie uprzednio orzeczonych kar łącznych (postanowienie SN z dnia 27 października 2014 r., V KK 263/14). A taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Wskazać przy tym należy, że nawet bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami czy też nawet podobieństwo przestępstw, nie są

tak istotnymi przesłankami wymiaru kary łącznej, aby ograniczały czy też eliminowały którekolwiek z dyrektyw wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 kwietnia 2014 r., II AKa37/14, LEX nr 1455630). Redukcja kar poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kar łącznych stanowiłaby w rzeczywistości nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich się dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 grudnia 2006 r., II AKa 208/06, KZS 2007/1/40). Zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., II AKa 206/15, LEX nr 1962890).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie kara łączna winna zostać orzeczona przy zastosowaniu zasady asperacji. Jak bowiem wskazuje się

w orzecznictwie, jako priorytetową dyrektywę wymiaru kary łącznej należy postrzegać zasadę asperacji. Skrajność zaś pozostałych zasad, to jest absorpcji lub kumulacji powoduje, że winny być one stosowane w przypadkach mających cechy wyjątkowe (wyrok SA w Gdańsku z dnia 13 listopada 2014

r., II AKa 390/14, LEX nr 1799206).
Niniejsza sprawa tych wyjątkowych
cech nie posiada.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd
jest zobligowany uwzględnić nadto
postawę sprawcy
i sposób jego życia od momentu
wydania pierwszego z łączonych
orzeczeń do momentu rozprawy,
na której miałby zapaść wyrok
łączny. Sąd, przy wymierzaniu kary
łącznej, powinien zatem uwzględnić
zachowanie się skazanego w trakcie
odbywania kary w zakładzie karnym
(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12
września 1985 r., II KR 245/85), a
które ewentualnie
w pozytywny sposób
prognozowałyby, że kara łączna
w wysokości najwyższej z
wymierzonych kar jednostkowych,
jest wystarczającą oceną zachowania
się sprawcy i odniesie zamierzone
cele kary w zakresie resocjalizacji
skazanego.

Skazany M. W. odbywa obecnie
karę pozbawienia wolności w
Areszcie Śledczym W. – S.. W
przeszłości korzystał z warunkowego
przedterminowego zwolnienia,
powrócił do przestępstwa, oddalił
się z miejsca zatrudnienia
zewnętrznego, rozpoczął odbywanie
kary w ZK typu zamkniętego.
Zachowanie skazanego podczas
pobytu w AŚ zostało ocenionej
jako zmienne. Dotychczas
kilkunastokrotnie nagradzany, ale
był karany dyscyplinarnie, podczas
odbywania kary w zakładzie
typu półotwartego. W ostatnim
czasie jego zachowanie uległo
poprawie i oceniane jest
jako poprawne. W grupie
skazanych funkcjonuje zgodnie i
bezkonfliktowo. W stosunku do
przełożonych przyjmuje postawy
regulaminowe. Nie deklaruje

przynależności do podkultury więziennej. Nie był uczestnikiem programów readaptacji. Ukończył terapię dla skazanych uzależnionych od alkoholu. Karę odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Brał udział w kilku programach resocjalizacyjnych np. ekologii. Ukończył kurs ogrodnika. Deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd wymierzył skazanemu M. W. karę łączną 16 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta została ukształtowana przy zastosowaniu zasady asperacji, albowiem nie zachodzą okoliczności, które optowałyby za przyjęciem czystej zasady absorpcji. Zastosowanie zasady pełnej absorpcji kar – tak jak wnosił obrońca – stanowiłoby niczym nieuzasadnioną gratyfikację negatywnych zachowań skazanego. Celem kary łącznej jest bowiem racjonalizacja wymierzanych kar, nie zaś premiowanie sytuacji osoby, która dopuściła się wielu przestępstw.

W ocenie Sądu wysokość kary łącznej pozbawienia wolności ustalonej w punkcie I wyroku jest zatem miarodajna i sprawiedliwa.

1.Wymiar Środka karnego

Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy łącznym wymiarze środka karnego

1.Inne ROZSTRZYGNIECIA
Zawarte w WYROKU łącznym

Zwięźle o powodach uzasadniających inne rozstrzygnięcia z wyroku łącznego, w tym umorzenie postępowania, zaliczenie okresów na poczet kary łącznej	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okresy pozbawienia wolności: sygn. akt (...): od 20 marca 2010 r. do 9 kwietnia 2010 r., od 5 lutego 2013 r. do 1 września 2014 r., od 10 października 2014 r. do 18 lutego 2015 r., od 20 marca 2015 r. do 10 marca 2017 r., od 13 kwietnia 2017 r. do 4 maja 2023 r.,

1.Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	na podstawie art. 624 par 1 kpk zwolniono skazanego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe
IV	ponieważ skazany korzystał z pomocy obrońcy z urzędu na rzecz r.pr. A. S. zasądzono koszty obrony z urzędu w kwocie 240 zł powiększoną o podatek VAT

1.PODPIS